

PAVEL ŠTROBL – ŽIVOTOPIS

Narodil se v Duchcově, 26. 2. 1954. Má o 2 roky starší sestru. Vztah s rodiči byl komplikovaný, rodiče byli reformní komunisté ve vysokých pozicích a tedy pracovním vytížení, vychování byli spíše babičkou. Otec kvůli své práci býval stále pryč. Dětství bylo ale moc krásné. Vyrůstal v Teplicích, v části Šanov. Bydlel ve vile s velkou zahradou v ulici Karla Čapka. Dětství trávil s partou kamarádů, se kterou dělali spoustu aktivit. Protože v té době jezdilo málo aut, mohli hrát hokej na silnici, sáňkovat po zasněžených silnicích apod. Jako dítě jezdil se svou sestrou na pionýrský tábor do Závišína. V dospívání si přál se dostat na teplické gymnázium, jeho otec měl ale jiné přání. Nakonec skončil na automobilové průmyslovce. Z toho radost neměl.

Finanční situace rodiny prý nebyla úplně jednoduchá. Mnohdy neměli ani na nové oblečení. Byl rád, že ve škole dostával svačiny. V roce 1968, když Československo okupovala vojska Varšavské smlouvy, mu bylo pouhých 14 let. Přítomností okupačních vojsk byl velmi omezen kulturní život. Bylo komplikované chodit na zábavy, diskotéky atd. Začal proto vyhledávat zálibu v přírodě. S dalšími lidmi se začali shromažďovat při pololegálních aktivitách. Jezdili trempovat do přírody a bavili se s partou podobně založených přátel. Jezdili do Blíževedel a později i na chatu u zaniklé obce Habartice poblíž Fojtovic. Do přírody unikal i za odpočinkem a naučil se tam na mnoho hudebních nástrojů. V horách se mu zalíbilo a později s horami spojil svůj profesní život.

Jeho prvním zaměstnáním byl konstruktér přípravků. Nevyhovoval mu ale režim pravidelné pracovní doby (chození přes píchačky). Pak již začal pracovat na horách jako chatař, dřevorubec, ale také jako učitel. Napřed vystřídal dvě chalupy v Krkonoších a potom se vrátil do okolí Teplíc a začal pracovat na chalupě svazu mládeže na Habartících. Tam pracoval do roku 1987. Zde se mu také v osmdesátých letech narodily děti. Protože mu nevyhovoval život v normalizačním Československu, rozhodl se emigrovat. Přestěhoval se do Děčína, prodal všechn svůj majetek a v roce 1989 se rozhodl i se svou ženou a dětmi utéct do Kanady. Letenku měl koupenou na 23. listopadu. Revoluční události tohoto podzimu však změnili jeho plány a rozhodl se zůstat ve své zemi. Po revoluci se opět vrátil na hory. Tentokrát to byly hory Jizerské. Zde v Kořenově si pronajal hotel, a poté provozoval menší ubytovací zařízení, které bylo zároveň jeho domovem. Na tomto místě se svou ženou vychovával i své děti. Poté co přestal pracovat v hotelích, pracoval jako učitel ve zvláštní škole v Desné v Jizerských horách. Toto období považuje za nejhezčí část svého života. S touto etapou života má spojeno mnoho milých zážitků. A jeden i docela dramatický (setkání se střelnou zbraní v dětských rukách).

Když děti ukončily základní školu, přestěhovala se celá rodina za středním vzděláním do Teplíc. Děti zde navštěvovaly gymnázium. Pavel začal pracovat v teplické Arkádi a po nějaké době v Duchcově na průmyslové škole. Nyní je v důchodovém věku, má jednu vnučku a žije v Teplicích. Na částečný úvazek stále učí.

Mladým lidem by chtěl vzkázat, pokud poznají někoho, kdo za to stojí, aby si to nepokazili, aby se svého partnera nepokusili ovládnout, ale pochopit ho. A v souvislosti tím bych chtěl vzkázat mladým, aby poslouchali, co říkají druzí.

Na vypracování životopisu spolupracovali žáci ZŠ Novosedlice
Barbora Haincová, Štěpánka Maximová, Marie Podhrázká a Jan Podhrázký